

Buhay at Doktrina ng mga Kristiyano

Magpakatatag

“Magpakatatag kayo, at kaniyang palalakasin ang inyong puso, kayong lahat na umaasa sa Panginoon.”
Awit 31:24

Hinihikayat ng Kasulatan ang bayan ng Panginoon na maging puno ng pananampalataya, pag-asa, kumpiyansa, at tiwala. Habang tumitingin tayo sa mundo, nakikita natin ang mga partikular na dahilan kung bakit dapat ganito. Karamihan sa mga tao sa mundo ay puno ng takot, pangamba, kawalan ng tiwala, at pag-aalala. Dahil dito, nabibigo silang makuha ang pinakamahusay sa mga pagkakataon sa buhay. Nakikita nila ang mga patibong ng kasalanan at problema sa maraming iba't ibang direksyon, at samakatuwid ay may dahilan sila upang maging walang tiwala, upang matakot.

Gayunpaman, ang mga tunay na Kristiyano ay nagkaroon ng isang espesyal na relasyon sa Diyos, at Siya ay kasama nila. Tiniyak Niya sa kanila na pangangasiwaan Niya ang kanilang mga gawain, na hindi magiging katulad ng kanilang karanasan kung hindi sila nakipag-ugnayan sa Kanya. Samakatuwid,

dapat silang umasa at magtiwala sa Kanya. Dapat nilang pakinggan ang mga bagay na sinabi Niya, at lakasan ang kanilang loob sa pag-iisip na ang lahat ng kanilang mga karanasan ay nasa ilalim ng Kanyang pangangasiwa. 2 Corinto 4:15-17

Ang bayan ng Diyos ay lumabas na mula sa mundo at sumama sa pamantayan ng Panginoong Hesukristo - ang pamantayan ng katuwiran, katotohanan, kabanalan, at pagsalungat sa kasalanan. Sila ay kukubkubin ng mga makapangyarihang kaaway. Laban sa kanila ay ihahanda si Satanas mismo, na siyang magsisikap na tutulan sila, tulad ng pagtutol niya sa lahat ng plano ng Diyos. Hindi siya maaaring direktang umatake sa Panginoon, ngunit maaari niyang atakihin ang kanyang plano at ang mga naniniwala sa kanya. Si Satanas ang nagpasimula ng mga kaguluhan, kaguluhan, at mga pag-uusig noong mga araw ni Hesus at ng mga apostol, at kasunod nito ay nagdulot ng pang-aapi sa bayan ng Panginoon mula noon. 2 Corinto 2:11; 11:14; 2 Tesalonica 2:7-10; 1 Pedro 5:8,9

Hindi ginawa ni Satanas ang mga bagay na ito sa pamamagitan ng kanyang sariling personal na impluwensya, kundi sa pamamagitan ng kanyang mga nalinlang na lingkod. (2 Tesalonica 2:11). Palagi niyang tinututulan ang katuwiran at lahat ng mga

umiibig sa katuwiran. Dahil dito, kailangang magkaroon ng malaking lakas ng loob ang mga Kristiyano; sapagkat kung hahayaan nilang talunin ng Kalaban ang kanilang tapang, maaaring tuluyan niya silang mapatalsik sa labanan. Ang isang umaatras na sundalo, na nawalan ng tapang, ay walang gaanong silbi sa labanan. Sa halip na mawalan ng tapang, dapat nating isuko ang ating mga makalupang interes sa ating Ama at magtiwala sa kanya na sa kasalukuyang buhay ay gagabayan niya tayo, at pangingibabawan ang lahat para sa ikabubuti ng mga "tinawag ayon sa kanyang layunin." Mga Taga-Roma 8:28

Bukod sa Kalaban, mayroon tayong pangkalahatang espiritu ng mundo na sumasalungat sa atin. Madalas tayong ituturing ng mundo na hangal na isipin na mayroon tayong espesyal na banal na pangangasiwa. Ang ganitong espiritu ay maaaring tahimik na sabihin sa atin, "Nilikha ng Diyos ang lahat ng mga mundo, ang libu-libong anghel, at lahat ng bagay sa sansinukob. Iniisip mo ba na mayroon siyang espesyal na interes sa iyo? Kung mayroong Diyos, siya ay napakadakila at tayo ay napakaliit na hindi niya tayo mapapansin." Sa gayon ang ating pananampalataya ay maaaring matalo. Kailangan nating magkaroon ng mabuting tapang at umasa sa Panginoon. Gaya ng ipinahayag ni Pablo: "Ngayon

ay natanggap natin, hindi ang espiritu ng mundo, kundi ang espiritu na mula sa Diyos." 1 Corinto 2:12

Bukod pa rito, mayroon tayong sariling laman na nahulog. Bawat isa sa atin ay mayroong isang napakalakas na kalaban sa ating sarili, sa ating sariling katawan. (Roma 7:18,25). Inilalarawan ng Kasulatan na nang ibigay natin ang ating sarili sa Panginoon at ibinigay niya sa atin ang kanyang Banal na Espiritu, doon tayo nagsimula ng isang proseso ng pagbabago at naging mga bagong nilalang "kay Cristo." (Roma 12:1,2; 2 Corinto 5:17). Ang bagong nilalang na ito, ang bagong pag-iisip, kalooban, at karakter, ay nabubuo sa ating mga mortal na katawan hanggang sa sandali ng muling pagkabuhay, o espirituwal na kapanganakan, kung kailan tayo lilipat mula sa makalupang kalagayan patungo sa makalangit na kalagayan. "Ito [ang Bagong Nilalang] ay inihahasik sa kabulukan; ito ay binubuhay na maguli sa kawalang-kasiraan; ito ay inihahasik sa kahihiyan; ito ay binubuhay na maguli sa kaluwalhatian; ito ay inihahasik sa kahinaan; ito ay binubuhay na maguli sa kapangyarihan: Ito ay inihahasik na may katawang natural; ito ay binubuhay na maguli sa katawang espirituwal." 1 Corinto 15:42-44

Gayunpaman, habang tayo ay nasa laman, taglay natin ang lahat ng mga pagkahulog na tendensiya

nito na dapat nating labanan. Kasabay nito, bilang mga Bagong Nilalang ay itinanggi natin ang mga ito - tinalikuran natin ang kasalanan. (Mga Taga-Roma 6:1,2,11,12). Ipinagpalit natin ang mga makalupang interes at pag-asa para sa mga makalangit na interes at pag-asa. Sa pamamagitan ng ating pang-araw-araw na karanasan, sinusubok tayo ng Panginoon. Dapat tayong maging laging mapagbantay upang madaig ang laman. Nangangailangan ito ng malaking lakas ng loob upang labanan ang mga tendensiya nito sa kasalanan. Nangangailangan ito ng higit pang lakas ng loob na, habang patuloy na nakikipaglaban sa mga kahinaan at kahinaan ng ating laman, at nadadaig ito nang may mabuting sukat, dapat din tayong makibahagi sa sakripisyo at paglilingkod sa Panginoon. Ang lahat ng ito ay nangangailangan ng malaking lakas ng loob, at sa ating sarili lamang tayo ay hindi sapat. 2 Corinto 3:5; Mga Taga-Filipos 3:3

Hinihimok tayong magtiwala sa Panginoon at tiniyak sa atin na "magagawa natin ang lahat ng bagay sa pamamagitan ni Cristo na nagpapalakas" sa atin. (Mga Taga-Filipos 4:13). Sa Kanya lamang ang sapat na kapangyarihan para sa atin. Kakailanganin nito ang lahat ng ating lakas ng loob, lahat ng ating pananampalataya at pag-asa - bawat nakakatulong na elemento na maaari nating ilagay sa laban -

upang makamit ang pangwakas na tagumpay. Gayunpaman, ang Panginoon ay nagbibigay ng sapat na biyaya upang tayo ay maging mga mananagumpay. (2 Corinto 12:9; Hebreo 4:16). Hindi ito nangangahulugan na sinuman sa atin ay mabubuhay nang perpekto, o na palagi tayong lubos na magsasagawa ng mabuting lakas ng loob. Maaari tayong mabigo paminsan-minsan, ngunit ang ating mapagmahal na Ama sa Langit ay nangunguna sa atin, at matututo tayo ng mahahalagang aral mula sa ating mga pagkakamali.

Iba't Ibang Uri ng Katapangan

Ang ilan, na may mas matibay na pananampalataya at pag-asa, na ang kanilang mga isip ay ganap na nakasentro sa Panginoon, ay sumulong nang may katapangan. Ito ay "mabuting lakas ng loob" sa diwa na ito ay malakas na lakas ng loob, wastong lakas ng loob. Maaari nating iugnay sa ating teksto ang kaisipan na ang ating "pag-asa sa Panginoon" ay dapat suportahan at palakasin ng isang mabuting lakas ng loob, isang tamang uri ng katapangan, isang maka-Diyos na katapangan.

Mayroon ding katapangan na ipinanganak ng pagmamataas, na magsasabi: "Huwag kang umatras. Huwag mong hayaang mauna sa iyo ang sinuman." Sa labanan, maaaring magpaligsahan

ang mga sundalo, na may pagnanais na gumawa ng isang bagay na kapansin-pansin, na magdudulot ng palakpakan ng kanilang pinuno o kapwa sundalo. Kailangan nila ng isang bagay na magbibigay-inspirasyon sa kanila - marahil isang pagnanais para sa katanyagan - upang mabigyan sila ng lakas ng loob na ipagsapalaran ang pagkawala ng kanilang sariling buhay, o kumitil ng buhay ng ibang tao. Ito ang uri ng lakas ng loob na tila makakatulong sa kanila na makamit ang tagumpay sa kanilang labanan, bagama't ito ay isang hindi karapat-dapat na motibo para sa pagbibigay-inspirasyon ng lakas ng loob.

Gayunpaman, ang lakas ng loob mula sa mga tamang prinsipyo, batay sa pananampalataya at tiwala sa Panginoon, ay hindi isa sa pagmamataas o pagmamalaki, kundi isa na marangal at kalugud-lugod sa Diyos. Nagmumula ito sa pagsasakatuparan ng ipinangako ng Diyos, na binabantayan niya tayo at nais niyang maging mga kasamang tagapagmana ng kanyang Anak sa kanyang kaharian. (Roma 8:17; Apocalipsis 3:21). Lubusan Niya tayong sinusubok upang makita kung mapapatunayan nating tapat. Ang lakas ng loob na ito ay dapat palaging gawin ang mga bagay sa tamang paraan - sa paraan ng Panginoon.

Ang Payo ay Nalalapat sa Lahat ng Sitwasyon

Ang payo na ito sa wastong lakas ng loob ay nakakaapekto sa atin sa bawat aspeto ng buhay, nasa isang sitwasyon man tayo o sa iba. Ito ay naaangkop sa isang taong may kapangyarihan at impluwensya - na ang gayong tao ay dapat maging sapat na matapang upang gawin ang tama - ang nauunawaan na kalooban ng Panginoon. Ang ganitong katapangan ay magsasabi sa atin, "Gawin mo ang iyong tungkulin, anuman ang kalooban ng Panginoon para sa iyo. Umasa ka sa Panginoon, kahit na ang iyong motibo ay madalas na hindi maunawaan." Dapat tayong magkaroon ng mabuting lakas ng loob na manindigan para sa tama, maging ang ating gantimpala ay sa buhay na ito o sa buhay na darating. Naaalala natin ang mga salita ng Panginoon kay Josue sa simula ng kanyang pamumuno sa Israel: "Magpakalakas ka at magpakatapang na mabuti. Mag-ingat kang sundin ang buong kautusan, ... huwag kang lumiko mula rito sa kanan o sa kaliwa." Josue 1:7

Ang payo na maging matapang ay para rin sa negosyanteng Kristiyano. Maaaring sabihin ng mga kaibigan sa mundo, "Mabibigo ka sa iyong negosyo. Hindi mo maaaring i-advertise ang iyong negosyo. Kung magsasabi ka ng totoo, hindi ka tatangkilikin ng mga tao; pupunta sila sa isang lugar kung saan

maraming kasinungalingan ang sasabihin sa kanila." Kung susundin ng Kristiyano ang gayong payo, maaaring mas malaki ang kanyang kinikita ngunit mabibigo ang pangunahing bagay sa buhay - ang pagpapaunlad at pagsasagawa ng isang matuwid na karakter.

Ganito rin ang naaangkop sa lahat ng mga taong inilaan ng Panginoon, anuman ang sitwasyon o lugar sa buhay na ito. Ang bawat isa ay dapat magtaguyod ng mga tamang prinsipyo, at huwag maging panghihina ng loob o takot na ipahayag ang Kristiyanong karakter sa salita at gawa. (Juan 3:21; Santiago 1:22,25). Kung mayroong prinsipyong nakataya, dapat tayong manindigan at sabihin, "Ang aking iniisip ay ganito at ganito, at obligado akong panatilihin ang aking paninindigan. Masisiyahan ako sa paggawa ng aking nararamdaman na aking tungkulin, hindi nagnanais na pilitin ang iba; kundi magiging tapat ako sa mga prinsipyong aking pinaniniwalaan." Kaya kahit ang mga mag-iisip nang iba ay malalaman na ang taong nagsasalita sa kanila ay may paniniwala, at may mabuting lakas ng loob na ipahayag ito nang may katapatan at sinseridad. Mga Taga-Roma 12:17

Tapang na Katumbas ng Pananampalataya

May mga pagsubok at kahirapan sa buhay ng lahat ng tagasunod ng yapak ni Cristo. Ang tamang uri ng katapangan ay nakakahanap ng pagkakataon na magamit ang sarili nito sa bawat isa sa mga anak ng Diyos. Ito ang uri ng katapangan na hinahanap ng Panginoon, at dapat matagpuan sa mga mananagumpay. Sa mga ito lamang ipagkakaloob ang isang lugar sa kaharian ng langit. Kaya naman ang aral ng ating teksto ay: Lakasan ninyo ang inyong loob; sapagkat ganito natin maipapakita ang ating pananampalataya sa Panginoon. Ang mga umaasa sa kanya at tapat sa kanya ay magiging matapang ayon sa kanilang katapatan at pananampalataya. Mateo 9:29

Ang ganitong uri ng katapangan ay mananatili sa ating tabi sa lahat ng pagkakataon. Ang ating Panginoon, sa pakikipag-usap sa kanyang mga alagad sa isang pagkakataon ay nagsabi, "Kayo'y kakaladkarin sa harap ng mga gobernador at mga hari dahil sa akin. ... Huwag kayong mabalisa kung paano kayo magsasalita o kung ano ang inyong sasabihin, sapagkat ang inyong sasabihin ay ibibigay sa inyo sa oras na iyon." (Mateo 10:18,19). Dito ang tila kaisipan ay: "Huwag kayong mag-alala kung kayo'y dadalhin sa harap ng mga may awtoridad." Ang bayan ng Panginoon, anuman ang mangyari, ay

magkakaroon ng gayong pananampalataya at tiwala sa Diyos kaya't sila ay kikilos nang may katapangan, umaasa sa banal na kapangyarihan sa lahat ng karanasan sa buhay.

Ang paraan kung paano tayo bibigyan ng Diyos ng mga salita at karunungan ay maaaring mag-iba ayon sa mga pangyayari. Maaaring ito ay sa pamamagitan ng mga mungkahi mula sa iba; marahil sa pakikinig sa karanasan ng ibang tao; o maaaring may isang teksto sa Banal na Kasulatan na lalong makakatulong sa atin. Ang kaisipan ay ang ating lubos na pagtitiwala ay nasa Panginoon, at hindi tayo dapat matakot. Hebreo 13:6

Itinuro ng Panginoon ang mga salitang sinipi sa itaas sa kanyang mga alagad - mga taong walang pinag-aralan. Ang pagdadala sa kanila sa harap ng "mga gobernador at mga hari" ay natural na magdudulot sa kanila ng labis na pangamba. Ano ang dapat nilang sabihin? Paano nila sasagutin ang mga taong iyon - ang mga dakila at may pinag-aralang mga taong iyon? Ang mga alagad ay napakamapagpakumbaba, at natanto nila ang kanilang kamangmangan; ngunit ginabayan sila ng Panginoon. Ang edukasyon ay hindi gaanong pangkalahatan noon, kumpara sa ngayon. Sa ngayon, halos lahat ay edukado sa ilang antas. Gayunpaman, ang katiyakan ng Panginoon ay

naaangkop pa rin sa atin ngayon, tulad ng nangyari sa kanyang mga alagad.

Kung tayo ay nasa anumang kahirapan o kahirapan, dapat nating tandaan na tinitiyak sa atin ng Banal na Kasulatan, "Ang anghel ng Panginoon ay nagkakampo sa paligid ng mga natatakot [na gumagalang] sa kanya, at inililigtas sila." (Mga Awit 34:7). Ang kaisipang ito ay dapat na magpakalma at magpakalma sa ating mga isipan, at dapat magbigay-daan sa atin na kumilos nang may katapangan, dahil alam nating tayo ay may malapit na kaugnayan sa kanya. Sa gayon, magkakaroon tayo ng lubos na tiwala sa Panginoon. Bukod pa rito, matatanto natin na hindi tayo sapat na matalino upang lubos na maunawaan kung ano ang maaaring maging layunin ng Diyos para sa atin sa bawat karanasan. Samakatuwid, hindi natin alam kung paano maaaring mangibabaw ang Panginoon sa ganito o ganoong bagay.

“Ang Pananampalataya ay Matatag na Magtitiwala sa Kanya”

Ang mga unang disipulo ay nagmuni-muni habang iniisip nila ang mga bagay na inihula ni Jesus para sa kanyang sarili. Taglay ang kumpiyansa, sinabi ni Pedro sa kanya, “Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay!” (Mateo 16:16). Tiyak na naisip nila: Paano

hahayaan ng Diyos na magkaroon ng anumang pinsala sa kanya? Napagpasyahan ng mga disipulo na ang mga bagay na ito na kanyang sinabi ay dapat lamang mga talinghaga, tulad noong sinabi niya sa kanila na dapat nilang kainin ang kanyang laman at inumin ang kanyang dugo. (Juan 6:53-56). Kaya ngayon nang sabihin niya, “ang Anak ng tao ay ... ipako sa krus,” inakala nila na isa ito sa kanyang kakaibang mga sinabi na hindi nila maintindihan. Mateo 26:2

Kaya naman ang mga disipulo ay lubos na nabagabag, nagtataka, at namangha, nang si Hesus ay arestuhin at dalhin sa harap ng Sanhedrin ng mga Hudyo, at sa halip na gamitin ang kanyang mga kapangyarihan at kahusayan sa pagsasalita, siya ay tahimik at hinayaan ang kanyang sarili na kontrahin at siraan. Pagkatapos ay dinala ang kanilang Panginoon sa harap ni Pilato. Ngayon, naisip ng mga disipulo, tiyak na hindi mag-aatubiling si Hesus sa harap ng gobernador Romano! Kaya naman muling nagulat at namangha ang mga disipulo nang ang mga bagay ay lumabas na taliwas sa kanilang inaasahan. Gayunpaman, ang ganitong landas sa bahagi ng ating Panginoon ay kinakailangan sa plano ng Ama sa Langit, hindi lamang para kay Hesus, upang siya ay magdusa at pagkatapos ay makapasok sa kanyang kaluwalhatian, kundi

kinakailangan din para sa mundo, dahil ang halaga ng pagtubos, isang perpektong buhay ng tao, ay dapat ilaan bilang isang "pantubos para sa lahat." 1 Timoteo 2:5,6; 1 Corinto 15:22; Roma 5:18

Kung sa karunungan ng Diyos ay pinakamainam sa anumang paraan na tayo ay sugatan at ilagay sa kahihiyan, tulad ng ginawa sa ating Panginoon, dapat tayong maging matapang. Palalakasin niya ang ating mga puso, dahil nagtiwala tayo sa kanya at may tiwala sa kanyang pagpapawalang-bisa sa ating mga karanasan. Alam natin na siya ay napakatalino para magkamali, at dapat mayroong motibo, isang dahilan para sa pahintulot, anuman ito. Tiyak na alam natin na ang mga banal ay mahalaga sa paningin ng Panginoon, at natatanging pinahahalagahan. Mga Awit 17:8

Anuman ang maging resulta ng anumang bagay para sa atin, dapat nating tanggapin ito bilang mula sa Panginoon, maunawaan man natin ang dahilan nito o hindi. Dapat tayong magkaroon ng pananampalataya at pag-asa, kahit na ang daan ay magaspang, at kahit na ang mga bagay ay tila kabaligtaran ng ating inaasahan. "Maghintay ka sa Panginoon: magpakatapang ka, at palalakasin niya ang iyong puso: maghintay ka, sabi ko, sa Panginoon." Mga Awit 27:14